Blandt de mere ualmindelige Fremtoninger maa nævnes Dr. Mary Walker, et ældre excentrisk Kvindemenneske, der gaar i Mandsklæder og gjør sig skyldig i visse Udskejelser, Vrangsiden af Ivrighed. Ogsaa Mrs. Dow, den første kvindelige Direktør for et Sporvognsselskab, er en temmelig underlig Fremtoning, dog dygtig og agtværdig i al sin Færd. Man følte meget lidt, eller snarere slet intet til Misundelse, der skal være Kvinden egen, og endog er bleven til et Ordsprog. Alle, der fortjente det, fik sin Del i den varme Beundring, der blev ydet. Mest tilfaldt Miss. Anthony; hendes opofrende, selvforglemmende Arbejde, hendes venlige, milde Væsen maatte fremkalde Kjærlighed lige saa naturlig, som Solen lokker Blomsterne frem. Hvad man maaske kan kalde det mærkeligste ved Kongressen, var den Kjendsgjerning, at Kvindeforeninger af de forskjelligste Anskuelser havde sendt deres Repræsentanter. Hele Mødet stod paa en Grund, der var bred nok til at lade Kvinder, som var Methodister, Unitarier, Fritænkere, Kvinder af de forskjelligste politiske og sociale Meninger, rolig og upartisk mødes i Kjærlighed paa den samme Talerstol. Lad os tænke os en Kongres af Mænd, sammensat af saa forskjellige Elementer!

Det staaende internationale (mellemrigske) Udvalg (med Mrs. Fawcett til Ordfører), som dannedes ved Mødet i Washington, har til Hensigt at knytte de spredte Traade, som her blev spundne, fastere sammen. Det er en stor Opgave. Vi kunne kun ønske, det maa lykkes.

Tonen i Avisreferaterne var gjennemgaaende hensynsfuld. Kun en Gang imellem blev Lysten til at fortælle opdigtede Historier om os Kvinder de Herrer Referenter for stærk. Saaledes kom en Avis f. Ex. med et Brev, som skulde gaa for at være skrevet af Drengen ved Hotellets Elevator. Deri udmaltes med sorte Farver det Skjørteregimente, der herskede i Riggs House. Alle Mandfolk saa ud som vaade Hunde, Skopudserne sagde op, Vinhandlerne begik Selvmord, og Martyren i Elevatoren sluttede Brevet med følgende triste Linier: Man siger, at disse hersens Damer ere de klogeste Kvinder i hele Verden, men der er ikke én af dem, der kjender Vejen til sit eget Værelse.

At „det hvide Hus“ *) aabnede sine Døre for Deltagerne i Mødet, var et af Tidens Tegn, om man end des værre ikke kan vente sig megen Velvilje for Kvindesagen af den nuværende Præsident og hans lille Skjønhed af en Hustru. En af Amerikas Millionærer, Senator Stanford, samt en anden anset Senator, Palmer, gjorde Selskab for os. Ved den Audiens, de udenlandske Afsendinge tillige med de mest fremragende amerikanske Kvinder havde hos Senatet, indgav Mrs. Stanton, Mrs. Devereux Blake o. a. udmærket affattede Andragender angaaende Stemmeretsspørgsmaalet. Medens Mrs. Ormston Chants talte, smeltede mangen alvorlig Senator hen i Taarer. Denne besynderlige Kvinde gjør Indtryk paa de fleste ved sin sjældne Skjønhed i Forening med en Veltalenhed, der besejrer alle Hindringer.

Blandt Tidens Tegn maa ogsaa regnes det, at Hotellets Ejermand, Mr. Stafford, og hans Hustru havde Interesse for Kvindesagen og med den

*) „Præsidentens Bolig“.